

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sefer Šifte tsadiqim

Lerner, Pinḥas <mi-Dinovits>

<ץיבונידמ> סחניפ

Abraham Josua Heschel

עשוהי מהרבא, לשה

Lemberg, 5681 [1920 oder 1921]

תומש

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9418

ויאמר אל עמו הכה עם בני ישראל רב ועלום ונומי
הזה נחמנוה לו וגו' ונאמרו רב ועלום יראה
ההקפדותו היה על שמראה בהם גבורי כח ורלה להתחכם
בעלמם לנענן שיחליטו ויהיו חשי כח וצוה אין פחד טיב
שיוסף על שונאיו וללחום עוד עמו ויועץ על זה חכמה
גדולה והיא השלכת בנים לים וכן תואל שאמרו ז"ל בפסוק
הזה נחמנוה שהיה על שקוע בנים ביאור והחכמה אפ"ל
שפ"י וי"ש הרננצים ז"ל בפ"ד והלכות דיעות ש"ז הוא כח
הנפך וכי וכל מה שתלם ביחוד הגוף כלה וחיו חזקים
דבר אומר חכמי הרופאים אחד ונאלף ונת משאר חללים והאלף
הרוב חנונים עכ"ל . ולזה נחמם פרעה שיהרגו כל זכר
יתיבם הנשים והן האשה עב לנתיב טן דו ויתחזרו כפי ישראל
החזיקו רבות ונהגשים בחים אחד וצוה יתם כוחם זה ירלה
לנאמרו רב ועלום פירוש צטציל שהוא רב לכן הוא עלום
וזה נקטר הסנויכות יפה אונורו רב ועלום וכי להזה נחמנוה
ע כי בפסוק הזה נחמנוה דרשו רז"ל שהוא על שקיעות
הבנים ליחיד (עוד לו חכמה להיע טעמה שיערי ישראל ולא
שיערי נעלים ושדא כנגד ונייה וביה וללולא זה לא היה לו
הקוונה אפ"ל רגע אחד ע"ד אונורו עה אשר טלע האדם
האדם לרע לו . לרע לו דייקא חבל הקצ"ה נופיר עלת
ענונים ורוח הקודש אונות כן ירבה וכן יפרוץ) :

וימרר

את חייכם וגו' נקוד קדוה ואזלח עיפ אונרם
ז"ל פ"ו שנים ונטיילדי וניים שהיה קושי ותוקף
השיעבוד זה גרם להקדים ולנוהר גאלותן אחר רדיו שנים
אל ויוררו את חייכם בקושי השיעבוד זה גרם שקדוה
ואזלח :

ותלך

העלמה והקרח את חם הילד וגו' רש"י ז"ל הלכה
צריזת ועלמות כעלם ע"כ . וצירושלמי סוכה
הא יכהבו עלמות צריזת כהרין עולמות ע"כ לפי דבריהם
ל (סוטה י"ג) וניים צלחתם ונעלים היחה צת פ"ו שנים
דיתה גדולה ונוטה טעה שנים ונה הוא כעלם צק הדמיון
אפ"ל ע"ה הגם שהיתה צת טעה שנים הלכה צריזת
עלם צן ע"ה אז י"ח שנים . דעלם ונחננויין עליה . ועליה
הו בני ע"ה י"ז (צתרח פ' הקפיכה) ואמר ר' יוחנן נהירכא
הו ונטיילין עליה ועלייתא צקוקא כצר טית עשרה וכצר
נגע עשרה ולא הו העמי וכי ואין תינח על שהיתה
יילדת דוגנותה ונליטו צרצקה שהיתה צת ג' שנים ונה
דולות עשהה . ואפ"י לפי וי"ש החוספות ז"ל ציצמות דף
ק צ והוכיחו צטס ר' שמואל חסיד דרצקה היתה צת י"ד שנים
נעשהה יחך עי"ש . גם זה נהגדולות ואיחא (קסדרין פ'
ק סורר) דורות הראשונים היו מולדין בני שמונה . ובה
גע אולידת לצטסה שנים ולא עוד אלף דהוי לה ולד נעיקרא
קודם לידת שלמה :

רא

ונאלך די אליו צלצת אש נחתך הסכה וגו' ויאמר
ונטה חקורה כל וארחה את הנורחה הגדול הזה
וע לא יבער הסכה וגו' יליפ ע"ד הפטע לפי דבריהם

ז"ל (צרכות פ' אלז דברים) אמר רב יוסף צצרה וצורח
כ"ע לא פליגי דצרח ונמוע כי פליגי צנאור ונאורי צ"ס
קברי חד נהורח איכא צנורח וצ"ה קברי עובא נהורי איכא
צנורח תניא כתי הכי א"ל צ"ה לצ"ה הרצה נואורות ים צנור
וגו' והנה הגוון התחתון הוא מראה תכלת דשלי כולא .
והגוון האולע הוא לבן צחלית והגוון כו' הנה הגוון האולעי
הלבן נקרא לב וז"ל צלצת אש וגו' צלצת דייקא כלינור לבו
של אש כפרש"י ז"ל והיינו הגוון האולעי הלבן שהוא רמוז
לחקד הנחשורר על ישראל . ולזה תנה נעשה קרחה האש
הזה שנורחה לא כנורחה אש שהדיוע טיט צו כנה וכנה
גומים וכאן לא היה אלף גוון חד דהיינו לבן ה"א ויאמר
ונטה חקורה כל וארחה את הנורחה הגדול הזה נדוע לא
יבער הסכה וגו' דלכאורה יליד דלפי פסונו ונענועות
הכחוד נראה דעיקר תוניהתו היה על שלא יבער הסכה איכ
הכי ויבעיה לנינור ויאמר ונטה חקורה כל וארחה נדוע לא
יבער הסכה וגו' . ולדבריו כיחא דתרי תוניהתו הוה ליה
א' על הנורחה וא' על שלא יבער הסכה והא דכתיב צוהר
הקדוש (צרחיית) כי די חלבים אש אובלה היא וכתיב
ואתם הדנקים צדי חיים כולכם היום דחית אשא חבלא
אשא ואכיל ליה וט"ל ליה נאן דבעי לנידע חכמותא וכי
דחית ציה תרי נהרין חד כהורח חורח דכהיך וחד לחכמת
או תכלא וכי וההוא כהורח חורח וכי ולא אשתמיס נסוריה
וכי ע"ש . ע"כ אין זה קוטר לדבריו וכי דייקת ציה טפיר
אז הבין יראה די . ולזה אמר לו הס"ה חה לך האות צהוליאך
את העם ונעלים העצדון את האלהים צהר הזה וגו' כלינור
זה לך האות צזה שאתה רוחה גוון אחד צהאש רק טלב . של
האש יהיה לך האות צלחת ישראל ונעלים יעצדון אלהים צלב
אחד ובגוון אחד וכמו שהיה צאונת כמו שדרשו רז"ל בפסוק ויחן
ישראל נגר הסר לא נאמר ויחמו ונלמד טכולם צלב אחד חזי .
ובדרך רנוז זה לך האות הגוון הלבן כי חככי טלחתך כלינור
רמוז לנדרס העליונה ודא חככי והוא כולו רחמים גבורים
וצהוליאך את העם ונעלים העצדון את האלהים כלינור רמוז
לר' סיוליחם ע"ש שהיה חירות ונני"ה ויחזרו העולמות להנהגתן
הראשונה טכלעווה האדם עליה לעצדה ולשנורחה והיא לצחית
ארץ העליונה ח"ה אלהים כנדע ופחה דצרו יחיר ורומז לו
טכמו טהאש הזה הוא צגוון חד כן צודאי יאנוני בני טעחאל
כולם צלב אחד וכמו שאמרו ז"ל (צצת פ' הזרק) אלז חס
ונאנויכס בני ונאנויכס כו' ח"ה חה לך האות צהוליאך את
העם ונעלים צודאי וכולם ילכו אחריך צלי וקצר כי טרסס
קדוטה וצחית כולו עוב :

ויסתר

ונטה פניו וגו' נהרצ הלדיק וכי ר' זאב
ונצחריז כ"י היינו שהקטיר פנימוות שלו נעפי
צני אדם כי יח לגלות עלמו ויציעו עליו צני אדם חח
ונעציע עליו צני אדם כי יעשוהו אלוהות וזה אל אלהים
טיעשוהו חלקים עכ"ל :

ראה

ראיתי את עני וגומר נהרצ הלדיק וכי
וחלפתא

מאפטא כ"י : שני ראיות ראיתי את עני עניו סייט שהם עניים צדעה בלא תורה וידעתי וכאוצו נופי נגשו לא חור נופי נגשיהם דקחי על גלות השכינה ע"ד עונו חכני צברה עכ"ל (לזה כתיב אח"כ כסעטרוס צמות אשר פדית גוי ואלהיו שנחעלה השכינה כצ"כ ואל קצלו התורה) :

וזה לך האוח וגו' צהוליאך את העם העצרון אלהים צבר הזה וגו' כתיב אהה הראת לדעה כי ד' הוא האלהים אין עוד ואלצדו וגו' י"פ ע"ד ושל מי שמתן מחנה לחצרו דבר טעשייתו חכמה גדולה ולריך איוון לתקנה הנה אם טופן לו הוחנה ואלד אהנה בחונה אז מראשו הדבר חכמה ולמדו השורש של כל חסור ונוקער ואלן שורשו ואך הוא תיקוני כשנחתקל ונראה לו כל דרך ואוונות של זה הדבר צוה הוא חלו שורש חכמה הי"טו עדי"ו סכלי הנורה על השעיות לונדו כל דבר חכמה דלות ציה ככדי שאם יתקלקל ידע הדברים הוונעים ויוכל ולתקנו ככל פעם ושא"כ כשאין טופן לו דרך אהנה של חונה אז חיו מראשו ואיני ונודיעו לו דבר החכמה דחית ציה ודרך חונותו ואח"כ כשנחתקל איני יודע הדרך וצנה ואך לתקנו כן עדי"ו הקצ"ה רלה לכות את ישראל בדרך אהנה חונותית לכן גילה להם ונעשה צראשית ושידעו ושיצוהו כל דבר ודבר ונה חיותו ושרשו ואלין כושך וקירו וכל קינה שורש וסיצצו ודרך כל השתלשלות העולמות ונקודה הראשונה עד סוף הוועשה לידע כל דבר ודבר על צוריו ואלין צא לכל אחד חיותו וצנה ידעו לצטל חיות וכל דבר כי יפסקוהו ושרשו וכשיצטלו הנוסו צו ויצטל הסיצ"ה ולקלקל השורש של כל דבר וצנה ויצטל חיותו של הדבר הנספע ונחנה וצנה יהיה להם כה למשל על כל העולמות ואלפילו על ואלחים ושרפים כי נחגלה להם ונעשה צראשית וצנה יכלו להוליא את עלמוס ונולרים ולכצוסי הז' עונוים שלא בדרך וטצע הארץ והכל לונעלה ונהכצע ושלא בכלי זין רק צטלו חיותו של האוונות וצנה הי ככצשים החח ידיהם ויכלו לעשות זה ע"י שידעו השתלשלות כל העולמות וכל דבר ודבר ואלין לו החיות ע"ד חוננו כי לחוננו הן פי בנו שאוכלין הלחם וצנה ווליאין הניולין חיותו ונן הלחם כן כמי האוונות בנו לחם הוא ווליא ונהם הכיולן הקדוש וחיותם וצנה יפלו החח ידינו וכשרא האוונות שהם כוצשים שלא בדרך העולם צנה הצחיט שודחי השגחה ונשונים הוא וכמו שהיה צולרים שאנרו אלצע אלהים הוא ח"א אהה הראת לדעה וגו' הקצ"ה הראה להם כל העולמות בדרך אהנה חונותית כדי שידעו כל דבר ושורש כל העולמי וחו לדעה וגו' ח"א חה לך האות אחר שגילה לו ונה למעלה ונה למטה חור לו זה לך האות וצנה הזה צהוליאך את העם ונולרים צודחי וגם עוד ונעלה יחירה שחעצדון וגם אלהים צנה הזה ונגדל אהנה וחיה צין דחיהו רצ וסליט אחר שנחגלה להם כה ונעשה ד' והשתלשלות כל העולמות וכעין זה יכולים לצאר דברי רש"י ז"ל בצראשית לא

היה לריך להחחיל התורה רק ונהודש הזה לכס ונה עעם פתח צבראשית ונשום כה ונעשיו הגיד לעונו לתת להם חללה גוים שלא יאנרו לקטים לחם שכצטתם ארלות ז' עונויו כו ע"כ . לכחורה יל"ד חי נשום שלא יאנרו האוונות לקטים לחם הכי חיציאל ליה לכחצו כה ונעשיו הגיד לעונוס ועוד לא יונע ונהחלוקה חי הם ונאונתים צברא עולם צ"ה צודחי לא יאנרו לקטים לחם אחר שיש אלהים ונהניג ופטרין ונשגיה על כל בהשגחה פרטיות וחי אין ונאונתים צברא עולם ונה הוליל ונה שכתוצ צחורה ונעשה צראשית אחר שהם חונם צני ונאונתים . חונם יתכן ע"ד הכיל שהקצ"ה גילה לישראל ונעשה צראשית והשתלשלות העולמות וצנה יכולים לכצוסי כל העולם שלא בדרך הטצע וצנה יחיות האוונות שאלצע אלהים הוא ולא יאנרו לקטים לחם וחי חס פתח בהודש הזה לכס ולא היה ונודיע לישראל ונעשה צראשית ודרך השתלשלות העולמות כל דבר צשרשו וחיותו והיו כלריסם ללחום ונחונם ולכצוסי ארלות בדרך הטצע צחרות ונחום והיו חונרים האוונות לקטים לחם ונה צחרותכס עשחה זחל לכן פתח צבראשית והודיע לעונו כה ונעשיו לידע שורש כל דבר ודבר וחיותו ואלין כושך וצנה ויכלו לכצוסי העונוים ונתן להם חללה גוים שלא בדרך הטצע וידעו העונוים כי ונעשה חלקים הוא ע"כ . והנה צולרים היה עוונאה גדולה והלריך הקצ"ה לגלות שם חיו גדול ואלוד לצטילי הקליפות ע"ד רעו דיליה דגליה ליה לצטלא לכל קליפין וגילה החור צלי ונשך ונצדיל ח"א חנה ד' רוכב על עז קל ונעו חילי וולרים וצנעווד הר קיני שהיו ישראל קדושים לא הולרך לגלות החור כיכ גדול ואדוצה הולרך לכקות לח"א חנה חכני צא חליך צעצ הצנן צצור ישוע העם היינו שהיא צנה כה לכצול השווע והדצרים ונפי והנה אוח חונה הוא חו"א כי לרצו הוא פעולה לחחרים לכן נקרא אוח חונה כי כל ונה שפועל לחחרים ולא לנרוים הוא דעציד הוא קינן לחונה ונליו שיעקב נקרא חונה ע"ד חונרו חתן חונה ליעקב ולכן צנעודה ג' של צנה חוננו ליעקב שהיא חונה הוא גדולה ואלוד כי כל עיקר הכוונה לא לנרויה הוא דעציד רק לחונה ח"א לך האות הוא אוח האות שונפעיל לחחרים וצנה צהוליאך העם העצרון וגו' לא חונה יעצדון אלא העצרון רונן לעצודה לורך צניה וצנה נעשה יחוד ותעטנו עד אין סוף :

או יאמר צהוליאך ונולרים העצרון את אלהים צנה הזה ולונה צבר הזה ע"ד לונה הרלדון הים גצונוים ונצח" קיני ח"א וני חכני כי חליך אל פרעה צנה העטה השיצ לו הקצ"ה זה צעלנו לך האות כי חכני שלחתיך וצחרתי צך כי צלחכס ונולרים העצרון אלהים צנה הזה . הזה דייקא . וצנה ונפרשים בדרך שיחה ח"א אל ההרים אשא עיני ונצחר קיני ואלד השפלות לכן כהנ"ל ולא כשואחי כי גס הם זה ואלד ענוותנות הגם שניס וחדדי טפי כפי החוקפות ז"ל ח"א אל ההרים אשא עיני

כבחר סיני וזוהי חכי ונצחין כי מאין פ"י נצחית אין
לא עזרי שצוה גורם כל התענוגים ופענוגים למעלה ואלו
האשכנזים דכח וספול רוח להופיע עליהם כל קפע עוב
ורכבה :

לא יאנוניו לי וגו' ולבאורה אין זה דיבור קשה כל כך
(עי' בגמרא שבת דף ל"ז) . אונסם הכלל הוא כל
האנוניו חייב תופס ונאנוניו בעקר ובאופן כל דבר שקר
הלילה חייב תופס ונאנוניו באנונה והנה עם בני ישראל הם
נאנוניו בני נאנוניו וקורטם אנונה חייבם תופסים רק אנונה
לילה קיי"ל שאין דעת רבים וקטנות לעצירה הלילה ואשר
חייב אם נכצע על דעת רבים צדדו קטן צו כדוד עזירה
והנה להחיר לו בלא דעתם כן וקורה צדיקו שאין דעת
רבים וקטנות צדדו קטן צו עזירה כדוד צדדו צדדו צדדו
עם השוכה הרין צידו ק"י רכ"ה ובאופן אנוניו אשר
מיהם דיבר שוא ויוניס יונין שקר חייבם נאנוניו באנונה
אונסם בני ישראל חייבם תופסים אלא האנונה . וכן היה ונכצע
כל הרב הלדיק ר' פנחס ז"ל להורה לבני העולם להזהר
הדבר שקר וחומר כל שאינו נסקר לא יחלה וראיה כשארם
חולה ציינו אנוניו לו הנצקרים נעשה שקרן :

הג"ה
(ואם י"ל סוף לזה ולדיק באנוניו יחיה ואומר) יעשה
ק"י) רק עוני הנה צמים לא יסקרו ואחי להם
לנוניו וכתיב אל תהן את פיך להעוול את צדקך וכולם
הרבים שלחם אנונה חייבם שולטים צו שום רע חיי רק עוב
למך לזה כי על צורח רפואת ליינ כחציו האר"י ז"ל
שואו הוד והנדה צו צדוד רגליו תנוכי אורייתא שנקרא אנונה
ה' תורה אנונה היתה צפיהו ולז"ה הרב הכ"ל ז"ל עטוב
להחיל רפואות צל"ג צעורה כי צו הנה צו הוד שבהוד
שואו צחית צורח רפואת . וידוע שרגליו הן כח הנוק
והנעניו כחוערו היקום אשר צרגליהם . והנה צחית אנונה
ש"ס לו רגליו תנוכי אורייתא שנקרא אנונה ככ"ל) :

הנה זזה שאמר ונשה הן לא יאנוניו לי חייב שלא
יאנוניו אל האנונה ע"כ היה דבר קשה והכלל זה
ייקון כל האדם לתפוס באנונה וזוהי נהקן דצרו כי בהיות
חייב נהקן עדיין דיצרו חייב לומר דחילו ורחימו ואלו
התורה שהוא לומר והדיבורים שדודר הילכים חייב לסי' א'
דייקים מהם ונהה תקחיה יקו צחצובה ויאחז צודת
אנונה ואלו יקרא הק"ה החיל שכלל ויהיו להדיבורים תקומה
ייקון מיילי הכשקע צנוקין הוא הק"ה וזוהי פירוש הרב
הלדיק וכו' ר' **רוב** ונעזריעסיר ז"ל האי נאן דבעי לנחוי
חסידיא לקיים מיילי דכזקין היינו לתקן הניילי והדברים
שנפלו לעווקף דחזיקין הוא הק"ה ציינו ויוקום אוחם
ונעפרא להכניסם לשורש הקדושה . ועי' צ"ס צההוא אחרת
דלא שלטה ציה מיה . ומחנה שהיה צהם נדה אנונה :

מדוע לא כליחם חקטם וגו' כי צעה"ע ז"ל צ' צמקרה
הכח ואידך מדוע לא צא צן יסי אל הלחם וגו'

עכ"ל . ונאלחו עוד מדוע לא יצער הסכה ויל"פ כי מדוע
שעיקר נוגות תפלותיו הוא על גלות השכינה . והוא ינאל
ד' זה יהיה כל גשאלוהך שהו"ה צ"ה ינאלו ולמלאות
פנינת הלכנה ולהיות רוח העוונת יצער . וכן הארץ ואלו
יתבערו ויאצדו כל הקליפות הם הסכה צחיו קוליס מן
הכרם ולא כאילו שעיקר תפלתם הוא על נזונית ופרנסה
וצוהר הקדוש קורא להם צחית הצ הצ' . והוא מדוע לא
צא צן יסי היינו הגאולה הנקווה צ"צ ומדוע לא יצער הסכה
להיות יצער רוח העוונת מן הארץ וקוליס מן הכרם כי
מדוע לא כליחם ונאנוניו וחס הצח"י של תפלת הנזונית
שנרמז צחית חקטם אלא יתפלל האדם ויעשה עצודתו
לשונה לורך גזיה וחמו עזו לאלהים . ואלו על ישראל הדרתו
וגורם יחד ותעטוב כפלא בכל העולמות ואחור צסם הרב
הלדיק וכו' ר' **רוב** ונעזריעסיר ז"ל כל הקוצע וקוס
לתפלתו אלהי אצרהם צעזרו נקט צו הוולת יחד וכל
הנונית . ועוד אמר לתפלתו ולא לתפלה קחם גם צמ"ה
אומר כל העושה תפלתו קצע אין תפלתו חסוטיס נקט ג"כ
תפלתו . אונסם ידוע ג' ראשונית והתפלה הם שצח ונ"כ ג'
אחרונת . ואונסם אנוניו הם רחמים ורכי צקשתו ויש
לכל אדם בהתפללו אפילו על לרכי שנונית צסם תפלתו
להיות כל נוגות פניו אלא על גלות השכינה וסלא יהא הכוונה
בהתפללו על עלמו כרפואה וגלות ופרנסה אלא שיהיו נוגות
וכוונתו על לרכי השכינה כציכיל וז"ה כל הקוצע וקוס
היינו השכינה שהוא וקומו של עולם לתפלתו . תפלתו
דייקא אפי' צעה תפלת לרכי כרפואה וכדומה אלהי אצרהם
צעזרו כיון שנתקן שם צשרשו לרכי השכינה ועולם החסד
והרחמים גמורים נדה אצרהם ונוילא גם הוא יוח' . אונסם
העושה תפלתו קצע . תפלתו דייקא שכוונתו אלא על עלמו
לדווח הצ הצ' ולגרמייהו עביד אין תפלתו חסוטיס וז"ה מדוע
לא כליחם חקטם אלא כיון עלמו לעשות נחת רוח ליוכ"ו .
עוד אמר הרב הלדיק הכיל כל הקוצע וקוס לתפלתו אלהי
אצרהם צעזרו כי מתפלה שלא כיוון אין כפלים שום
פעולות צעולמות העליונים ואינם עולים למעלה לעולם העליון
רק עוודין תפלות למטה צעולם הגלגלים . הגלגלים סוצים
וגם התפלות סוצה צחותו העולם עם הגלגלים וחו כל
הקוצע וקוס לתפלתו היינו שמתפלל תפלה טובה ושלומה
פעולה לעולמות עליונים וצוהים ש"ס להם שם קציעות
וכי' עכ"ל הקדוש . ולזה אין אדם צוכה עד אחר ההרגל עוצה
לפרוק ועליו עצודת העולם וסיהא זהיר בתפלתו לקיים
מי' צח"ה שיהא הוא ונעורר הקשר וז"ל הרב צ"ו ז"ל צח"ה
סיוון א' הענין היא שאין דומה העושה נויה על ידי
התעוררות של אחרים לעושה ע"י עלמו . ועפ"ז כראה לי
מי' רצונו הטור חיי ועיר השחר ואין השחר מעיר אחי
דקשה ליה ספח לנה לי . וכראה דוילוי אדם נקדש
עלמו ולמטה נקדשין אותו ולמעלה וכן הוא לענין
התעוררות ש"ס שחי מיני התעוררות שתחלה נתעורר
ולמטה ואחר כך צא עליו התעוררת מעליו לסייע לו
ועי'

וינה עעם
הם נחלת
עוונות
תלפטים
גמים ועוד
יה צודת
ופערי
ים צבור
סיה אחר
שהקציע
נונה וצוה
ה' יצויה
אחם חיה
לל ועשע
וחיותו
ה' הענין
אחם וכה
לענוו כח
שך וצוה
לל צדק
והנה
ס' חס
גלות ליה
לנוניו
הר קיני
וארדיב
בין צעור
רבים ופי'
ה' לחריס
לא לברויה
אנונה עי'
צח חונו
כעוניה לא
אוח האנונה
לא אנונה
נעשה יחד
צבר הו'
יון הריס
ה' צודת
כי חכמי
ון אלהים
יחת ה'
לכן כחלל
גם שני
אשח עי'

וע"י שיצא דוד את עלמו שהיה צועלה כ"כ שהתעוררת
 שלו ונלמדה גדולה כ"כ שא"ל לקיוע התעוררת'סלומעלה וע"י
 אור אני ועורר השחר וכ"י עכ"ל וצוה יצן ונה שכתוב
 באצרכם התהלך לפני וצנח כה"צ את האלהים התהלך נח
 וכפשי"י ז"ל עזה היה לריך קיוע וזה ח"ל ואפ"ל עפ"י
 אומר שרים רדפוני חנם ונדצרך פחד לצי כי ולינו
 לפעמים ועוררים האדם ע"י פעוודים עליו בני אדם שאינם
 עוצים ללערו ונחונה זה ונחעורר לחסובה וכאנורם ז"ל
 (קנהרין לו לח) עתיד להעמיד עליהם וולך קסה כהנון
 וע"י יתעוררו לחסובה ובחנות אינו דיונה העושה חסובה
 ע"י התעוררות אחרים לעושה ע"י עלמו וכמו שפנעתי
 ושרצ הלדיק **מאפטא** כ"י צ"ח וגם אני שונעתי את
 כאקה בני ישראל אשר ונלרים ונעצדים אחסם
 הייס סכלטערו ע"י פענודתם לדי צא ונן ההכרח שונכריחים
 הנלריים אחסם ולמנה לא התעוררו ונעלמום ולכן נחקבל לערם
 לפני די והעל שועתם אל האלהים וז"ל ונעצדים בלשון
 ונפעיל עכ"ל הקדוש והנה דוד ונלכינו היה לו שוכלים הרבה
 כאוורו מה רצו לרי רבים קונים עלי והיה ונצחית שעי"י
 נחעורר לחסובה כונ"ש די אור לו קלל אונס ידע צעלמו
 שאין לריך לו התעוררת ע"י אחרים כי הוא ונפחד ונרעיד
 צעלמו ונדצרי השי כמו שהפחד אי"ע אני ועורר השחר
 ואין השחר ועיר אחי ככ"ל צע"י ל"ח כונתרעם ושחק על
 אויביו ואור רצש"ע צחכני וככני שלא יהיה לי שוכלים ונתי
 העשה צרדפי ונשפט כי יודע אני צעלמוי שאין אני לריך
 להתעוררת אחרים וצודאי ונה שרודפין אחרי הוא ונלד
 נחגם ונצעם הרע כי ונצע הרע לטווא את העוז לכן כלה
 צחיונה כלה ואיכיומו כי השרים רדפוני חנם שא"ל אני
 להתעוררת שלהם כי ונדצרך פחד לצי אני ונעלמוי (וע"י
 רמז שרים רדפוני חנם ר"ת שחר שאני ועורר השחר וצוה
 הוא ציעול הקליפות כרוז צרי"ש טעריקון חנוישי רביעי
 שלישי צקוד שופך צו על כדצים כטודע וכוונת הדוד ונפי"י
 הרצ הקדוש **הבעהש"ט** ז"ל נבג"ו ע"ש) צוה אפ"ל
 צן יחד קוכצי צוקר וצוה ויריעו כל
 בני אלהים והצן) או יאמר כי נפי"י שהוא ונפחד ונרעיד
 נחיונה וולך ונלכי הולכים הקצ"ה אז לא יגיע אליו שום
 נורא צטר ודם כי הפחד עליון ונצטר ונאנו כל הפחדים
 עדי"ו לאיש אחד שהיה פחדן נאור וכי רלה ללחא צלילה
 לטוק הולרכו שונרים הרבה לילך וניווינו ונשנאלו לשונרו
 פעם אחד פלפו טודדים על העיר צלילה וצרו כל אכסי
 העיר כל אחד לנקום אשר נולא וגם האיש ההוא צרח
 והצביא את עלמו צנרחף שהיה חרצ ושונם כונה שנים
 וסכצ שם כל הלילה צהצחא והנה יש לחנוה על זה האיש
 כונה פחדן היה וכעה שצקיה לפחדותיה וכס צלילה צנו
 שום שונר ולא עוד אלא שהצביא עלמו צנרחף חרצ
 אונסם הפחד והנורא של הסודדים רח"ל היה עליו כ"כ
 גדול עד שנחננה זה לא הרביע צפחד אחר והנה דוד
 הולך ע"י שיצא עלמו צוה שפחד לצי ונודר גאון עורו

כל הקצ"ה יחנ"ש וצוה כופל ונאנו כל הפחדים ולא הרעם
 צרדיפת השרים אחריו וצחנס רדפונו וז"ל שרים רדפוני
 חנם שאין אני ונפחד ונהם כי ונדצרך פחד לצי ונורחך
 ואיעתך עלי גדלה כ"כ עד שאין אני ונרביע צרדיפתם
 וצוה גדלה ונעלתו נאור שהיה וולך ישראל אשר עשה הישר
 צעונו די והלך צדרכו וילי את ציתו אחריו כאנור לשלמה
 צנו דע את אלהי אציק ועצדכו וצכל דרכיך דעמו :

ויאמר

ונשה אל די למה הרעותה ונאלו צאתי לדבר
 צשונך הרע להם הזה וגוי כי הלדיק ונכיתה
 צקם ונשה ע"י אונורם ז"ל ונשה שפיר קאנורת ואנור הלדיק
 להקצ"ה רצש"ע למה הרעות שצרחת הילתיר שנקרח רע
 כונ"ש רז"ל (קוכה פי החליט) זי שונות יש לו ערל עונח
 אצן ונכטול שטון שוכח רע לפוני וכ"י כי ונאלו צאתי
 לדבר צשונך הגדול וירושא אני לעצוד אוחך עצודה תנוינה
 הרע לעם הזה כלנור ונריע לכוחות הגוף הנוכחיים צקם
 עם ונצלצל את ונחצנתי כי כל הגדול ונחצירו ילרו גדול וננוט
 ונאמר די אל ונשה טודע שאניורה היא רלון כונ"ש צואהק
 (ויקרא יז) זכור לאצרהם וגוי אשר נקצעת להם צך אשר
 אנורתי בו אשר אנורה וניציעול ליה אלא קצ"ה אור קן
 לאצנה צונחא ונרין צונחא אשר אנורתי ולציתי צרעות נפטי
 דהא אניורח רעוהא הוא הה"ד די אור לשכון צנרפל ועוד
 ונה האנור נפסך ואעשה לך עכ"ל והקצ"ה ונסכים להלדיק
 ונורולה לזה העענה כי הקצ"ה צעלמו ונחנחם עליהם צכל ויס
 כונ"ש רז"ל על גי דברים הקצ"ה ונחנחם עליהם צכל ויס
 ואחד ונאן על שצרח הילתיר ונדכתיצ ואשר הרעותי וגנור
 וזהו ונאמר די אל ונשה שונככים לעענתו רק שטותן לו עלה
 להלדיק כיון שכבר צרחתי אוחי אין להחריצ העולם צעצ"י
 ועלה הוא לעקוק צחורה הוא הצלון כונ"ש רז"ל צרחתי ילתי
 צרחתי הצלון ואם פגע צך ונטול זה ונשכיהו לצית הנודע
 ואנור לו עחה חרחה עלה אשר אעשה לפרעה להילתיר
 שנקרח פרעה איתווה ערפה כי ציד חזקה יגרסם ונאלו
 היינו עם החורה יגרם להילתיר כי ציד חזקה הוא חורה כי
 רש"י ז"ל פירש צקוק החורה ולכל ייד החזקה זה החורה
 שקבלה צשתי ידים עכ"ל וכלנור ונשכיהו לצית הנודע וחס
 צרול הוא ונחפולץ ונחוקק להיוותו נעשה טוב :

וארא

ויאמר

די אל ונשה וגוי נעה את ונעד וקד את עמר
 הארץ והיה לככים וגוי יל"ד ונה נשתנה הנכה
 היו ונשה ראשונות שלא היה צו הנכה התראה ואפ"ל שטעם
 התראה היה ע"י אונורם ז"ל צפסוק הנה אככי הורג את
 צך כצורך וגוי זה הוא שאנור הכתוב הן אל יסגיב צכותו
 לפיכך וני כנאוה ונורה צטר ודם הנצקם להנקם ונחצו
 ונעלים את דצרוי שלא יקשם הללה אצל הקצ"ה יסגיב צכותו
 ואין